

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ Ο... ΘΕΟΣ!...

Ποιός ήταν ο Μενεκράτης. Περίφημος γιατρός, αλλά και βεσπάλαχος. Ή εξωφρενικές ιδέες του. Πώς απέχτησε άκολευθία... ύπερθεών! Από πέλι σε πέλι. Ένα εξωφρενικό σιλεύος. Μιά φάρσα εις βάρος του... Διός. Το βασιλικό συμπόσιο. Πως την έπαθε ο Μενεκράτης, κτλ. κτλ.

Α μέσα του 4ου αιώνα π.Χ. ζούσε στην πόλη των Συνακουσών ο Μενεκράτης, ο οποίος έβασκουσε το επάγγελμα του γιατρού και ήταν ένας από τους πιο άμμητους τύπους της εποχής του, κάτι σαν τον δικό μας Γιάννη Θεό.

Ο Μενεκράτης ήταν άνθρωπος με πολύ καλή καρδιά και συγκαταλεγόταν ανάμεσα στους ικανότερους γιατρούς του καιρού του. Και επειδή είχε μεγάλη επιτυχία στο επάγγελμα του και είχε κάνει πολλούς ανθρώπους καλά, απέκτησε εξαιρετική φήμη και σημαντικό πλούτο.

Αλλά η επιστημονική του αξία και οι αλεπάλληλοι θριαμβοί του έγιναν ατία να του... στρίψει κάποια βίδα και να καταληφθεί από την παράδοση και πρωτοφανή ιδέα

δτι μπορούσε να διατηρήσει με την τέχνη του στη ζωή όλο το ανθρώπινο γένος. Ή ιδέα αυτή του μπηξε στο μυαλό για καλά και από τότε άρχισε να δοκιμάζεται μόνο του Ζεύς!

Η μονομανία όμως αυτή του Μενεκράτους, ή λύσα του να θεωρηθεί και να αποκαλη τον έαυτό του Θεό, δεν ελάττωσε καθόλου την επιστημονική του αξία και τη θεραπευτική του ικανότητα. Και οι άρροστοι έτρεχαν κατά πλήθη κοντά του, βέβαιοι πως μονάχα στον τρελλό γιατρό θάβρισκαν τη γιαιρεία τους.

Πραγματικώς, ο Μενεκράτης με τις γνώσεις που είχε και με τα φάρμακα που διέθετε, κατόρθωνε να δίνει την υγεία σε πολλούς άσθενείς. Αλλ' αντί άλλης αμοιβής, τους υποχρέωνε, προτού ύποβληθούν στην κατ'άλληλη θεραπεία, να του υποσχεθούν έγγραφως ότι σε περίπτωση που θά γιαιτρεύονταν, θά τον ύλάζοναν τυφρά, σαν δοῦλο του.

Αρχετοί άρροστοι έδέχτηκαν τον όρο του και μετά τη θεραπεία τους άλλαξαν κατ' απαίτησίν του όνόματα και επαγγέλματα. Έτσι, ένας Νισόστρατος από το Αογος έπαινομάστηκε Ήρακλής και ύποχρεώθηκε να φέρη πάντα ρόπαλο και λεοντή, όπως ο ιστορικώς συνώνυμός του.

ση με πότερη δύναμη. Ο Ρωμαίος είχε μπει πειά για πάντα μέσα στην ψυχή της, και κάθε φορά που περνούσε μπρός από το μέγαρό της, ή Ίουλιέττα έβγαине στο παράθυρο και τον κύτταζε με πάθος και λαχτάρα.

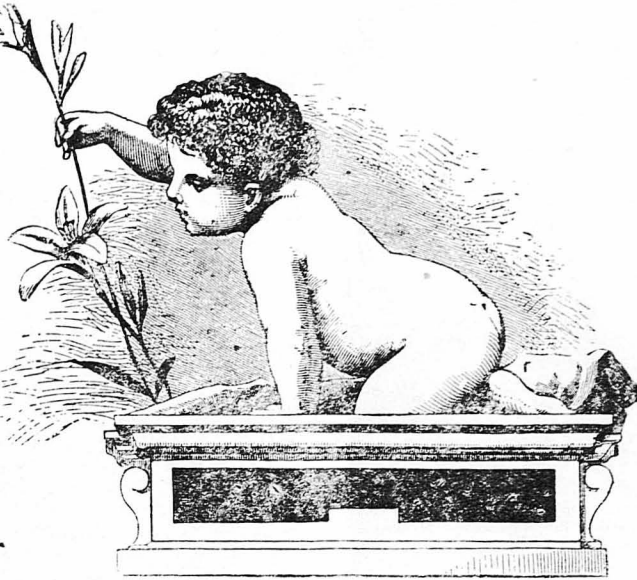
Τό δωμάτιο της Ίουλιέττας έβλεπε σ' έναν όρημικό και στενό δρομάκο και απέναντί του είχε το χαγιάτι ενός παλιού όρημωμένου σπιτιού. Έκει πήγαινε συχνά και κρυβόταν ο Ρωμαίος, μόνο και μόνο για να βλέπει την αγαπημένη του και ν' ακούη την άγγελική φωνή της.

Μά τα πράγματα δεν σταμάτησαν ως εδώ. Ή Ίουλιέττα νίκησε σιγά-σιγά τους διαταγμούς της και αποφάσισε να δέχεται τον λατρευτό της στην κάμαρά της. Όταν ένύχτωνε λακόν, ο όρωτευμένος νέος πήγαινε κάτω από το παράθυρο της και άνέβαινε επάνω σε μία μεταξωτή σκάλα, βοηθούμενος κ' από μία γρηά όηρηότα της νέας, που διατειόισε έν γνώσει των σχέσεών τους.

Μολαταύτα ή Ίουλιέττα, μη μπορώντας να ύποκεινη την άμφίβολη κ' επικίνδυνη αυτή κατάσταση, πρότεινε στον αγαπημένο της να τη στεφανωθεί και να νομιμοποιηθ έντοι τους δεσμούς των.

Και επειδή ο γάμος των ήταν αδύνατο να τελεσθί με τη συγκατάθεσι των γονέων των, που τους έχωριζε πάντα άδυσσος έχθρας, αποφάσισαν να γίνη κρυφά το μυστήριο που θά τους ένωνε για πάντα μπρός στο Θεό.

Στό έρχόμενο φύλλο θά ίδουμε με ποιό τρόπο κατόρθωσαν να πραγματοποιήσουν τη νόμιμη ένωσί τους οι δυό όρωτευμένοι, καθώς και τη συνέχεια της αισθηματικής περιπετειάς των, που είχε τόσο δραματικό τέλος.

Ακόμη κάποιος Νισαγόρας μεταμορφώθηκε σε Έρμη, φέρουσε χλαμίδα και φτερά και πήρε ένα κηρύκειο, τό όποιο κουβαλόυσε διακωώς μαζί του. Ένας Άστυζεύων... βαφτίστηκε Άπόλλων και κάποιος άλλος δαναίστηκε τό όνομα και την περιβολή του Άσκληπιού.

Ο ίδιος ο Μενεκράτης, ο όποιος, όπως είπαμε, αυτοανακηρύχτηκε άρχηγός των Όλυμπίων θεών και έλαβε την έπισημότητα του Διός, έφερε πορφύρο φέρεμα και γυροτό στεφάνο στο κεφάλι του, σήητηρο στα χέρια του και πολυτελή υποδήματα στα πόδια του.

Έτσι ο Μενεκράτης περνούσε τους όρόμους της πόλεως και παρουσιαζόταν στο κοινό συνοδευόμενος από τους θεϊκούς άκολούθους του, τον Ήρακλή, τον Έρμη, τον Άπόλλωνα και τον Άσκληπό. Πολλές φορές τους έπαινε κ' έκανε μαζί τους περιόδες σιές διάφορες πόλεις, προκαλώντας την περιέργεια και την εκτίμηση των κατοίκων.

Τον τίτλο του Διός συνέηζε ακόμη να τον διατηρή και να τον χρησιμοποιή και στην άλληλογραφία του με τους βασιλείς, τους έπισημους και τους ιδιώτες της εποχής του. Σε ένα όμως από αυτά τά γραμμάτια του βρήκε τον δασκαλό του και την έπαθε κατά έναν τρόπο πολύ νόστιμο.

Μιά φορά δηλαδή κάθισε κ' έγγραψε προς τον Φίλιππο, τον βασιλέα της Μακεδονίας, την ακόλουθη έπιστολή:

«Μενεκράτης ο Ζεύς προς τον Φίλιππο. Έσύ είσαι βασιλεύς της Μακεδονίας, ένό έγω έγω τη βασιλική ένουσία της Ιταλικής. Έσύ μπορείς όταν θέλεις να θανατώνης τους γερούς, έγω άπεναντίας μπορώ να γλυτώνω από τον θάνατο τους άρρώστους και να διατηρώ γερούς τους εύρώστους μέχρι βαθυτάτου γήρατος. Γι' αυτό, ένό έχεις δορυφόρους τους Μακεδόνας, ένό έγω γυρίζω άκόλουθός άθανάτους, στους όποιους χαρίζω άπειρίωστη ζωή».

Ο Φίλιππος, άμα έλαβε και διάβασε τό προσβλητικό αυτό γραμμάτιο, κατάλαβε πως ο διατυχημένος ο γιατρός δεν ήταν καλός στα μυαλά του. Επειδή όμως ήθελε όπωσδήποτε να τον εκδικηθί, συνέταξε και του έστειλε την ακόλουθη άπάντησι:

«Ο Φίλιππος προς τον Μενεκράτη. Αντί να χάνω την ώρα μου συζητώντας μαζί σου, σου συνιστώ να πās στην Άντικυρα».

Η Άντικυρα ήταν μία πόλι της άρχαιότητας, περιήφηση για τον έλλέβορο, ένα φυτό που έβγαине άφθονο εκεί και που έθεωρείτο πρώτης τάξεως φάρμακο για... τους τρελλούς!

Αλλά ο βασιλεύς της Μακεδονίας δεν περιορίστηκε μόνο σ' αυτό. Θέλοντας να γελήσει περισσότερο με τον βεσπάλαχο γιατρό, άποφάσισε να του σκορώση ένα παιγνίδι ακόμα πιο σκληρό.

Κάποτε δηλαδή που ο Μενεκράτης με τους άκόλουθούς του έτυχε να βρισκόνταν στην πρωτεύουσα της Μακεδονίας, ο βασιλεύς τους εκάλεσε σε γεύμα, όπου είχε και πολλούς άλλους προσκαλεσμένους.

Ο Μενεκράτης δέχτηκε την πρόσκληση και τράβηξε προς τό παλάτι κιαμορωτός-κιαμορωτός, μαζί με την άκόλουθία του.

Όταν άρχισε τό φαγοτόπι, οι δοῦλοι που ύπερητεύσαν στο τραπέζι δεν πρόφταναν να κουβαλόν στους συνδιατημόνας ποικιλώτα φαγητά και ποτά, τά όποια θά προκαλύδων την όρεξί όποιουδήποτε.

Μέσα όμως στη γενική αυτή πανδησία, έβιναν έντελώς άμέτοχοι ο Μενεκράτης και οι συνοδοί του... θεοί. Οι βασιλικοί δοῦλοι, κατά διαταγήν του κυρίου των, δεν τους έφερναν τίποτε φαγητό, αλλά μόνο τους έκαγαν θυσία! Μ' αυτό ήθελαν να δείξουν ότι αυτοί, σαν θεοί που ήσαν, δεν είχαν ανάγκη από ανθρώπινες τροφές.

Η σκληρή ήταν άλλόκοτη και ήλαροτραγική. Στην άρχή ο Μενεκράτης προσπαθούσε να κατατραφών την λείνα του και κιαμφρονε για την έξαιρετική τιμή, της όποιας τον έκρινε αξιο ο βασιλεύς των Μακεδόνων. Σιγά-σιγά όμως, όσο έξακολούθουσε τό φαγοτόπι των άλλων, έννοιωθε να τον θερίξη ή λείνα και να γουργουρίζουν τ' άντερά του. Στο τέλος, μη μπορώντας ούτε ο ίδιος, ούτε οι θεοποιημένοι άκόλουθοί του να ύποκεινούν τον πειρασμό των φαγητών και τις ερωφηνίες των όμοιρατέζων, σηκώθηκαν από τις θέσεις των και άποχώρησαν έν σώματι, διαμαρτυρούμενοι για την άπρεπή συμπεριφορά του Μακεδόνας μονάρχου.